

effecerunt, ut in templo aliquando pueri ad canendum defuerint, & ipse Diaconus cum custode cantitare debuerit. Vid. praefamen Theolog. Wittebergensium, ad Schelhammeri Wigiliae num, in Cons. Witteb. T. I. p 769. & Theobaldus, contra Anab. c. III. Lutherus vero, qua erat commovendi homines dexteritate, ex Pathmo suo rediens, in ordinem facile coegit vitum, eoque perduxit, ut Carolostadium, iuxta & errores, mitteret. Ab eodem tempore charus fuit Luthero, nec minorem cum Melanchthonem familiaritatem habuit. Quod epistolae ad eundem datae, ut opinor, testificantur. Quid? quod Luthero ita sua approbarit studia, ut non dubitarit Altenburgensibus eundem commendare, purioris sibi doctrinae praeconem a Luthero expertentibus. Nec displicuit Altenburgensibus, quo minus tamen illam consequeretur provinciam, obstabant Canonicci, penes quos ius erat sanctioris officii ministros in illa urbe constituendi. Post haec Torgaviam abiit, ibidemque non sine laude, per multos annos, muneri sacro, ad mortem usque, praefuit. Ap. Seckendorff. l.c. L. I. §. c. XXXVIII. p. 213. 214. Torgavia excurrit aliquando Bucholzium, oppidulum prope Annabergam situm, ad Matthaeum Buschium, fodinarum praefectum, & Evangelicae veritatis studiosissimum, ubi sermonem habuit de fide, & praedestinatione. Erat autem statura parva & voce exili. Quare dum ab omnibus audiri non posset, auditores omnes ex subselliis suis surrexerunt, & ad pulpitum accedentes, tanta cum attentione, auscultarunt, ut audiendo eos haud fatigatumiri crederes, si per integrum sermo durasset diem. Quae ex ipsius Buschii literis laudatus saepe Seckendorfius commemorat l.c. p. 181. Anno c. 15 XXXV. Schmalcaldiae fuit, & iuxta alios Articulis ibidem a Luthero confessis subscripsit, in quorum P. III. Art. VIII. Fanaticismus verbis gravioribus reicitur, & nominatim is ipse, qui tunc temporis gravabatur, & cui Didymus deditus quondam erat. Hanc mentem constanter servavit, neque, vivo Luthero, novas res molitus est. At enim, ne quid dissimulemus, post eius obitum incertamine adiaphoristico non pro eo, ac decebat, stetit, aliisque suspectior factus est. Non dubito, quin de hoc Didymo intellegenda